

Arrest

nr. 120 667 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige kinderen V.H.G. en V.H.R.

1.2. Op 14 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2013 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeieden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- een 'overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding' bij de VDAB dd. 13.05.2013, berekeningsblad productiviteitspremie, bijbehorende loonfiches (uitbetaling productiviteitspremie) voor de maanden juni 2013 en augustus 2013

- een attest van ABVV-Herentals waaruit blijkt dat betrokkene in de periode mei - juli 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB dd. 05.08.2013

- bewijzen van sollicitaties in de periode januari - mei 2013

- rekeninguittreksels

- een attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) te Paramaribo dd. 27.08.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen heeft in Suriname, een verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen te Paramaribo dd. 30.08.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen aangifteplicht heeft voor de inkomstenbelasting. Echter, aangezien betrokkene voorafgaand aan haar huidig verblijf in België, woonachtig was in Nederland, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is. De voorgelegde attesten uit Suriname zijn dan ook onvoldoende ter staving van onvermogen van betrokkene.

Er werden echter geen bewijzen voorgelegd aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten niet dat de referentiepersonen, zijnde de minderjarige zonen van betrokkene, beschikken over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, §2, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij verwijst naar het arrest Chen van het Europees Hof van Justitie en citeert meer bepaald als volgt: "(...) Artikel 18 EG en richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, verlenen in omstandigheden als die in het hoofdgeding de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarig ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven (...)"

Het is op basis van die rechtspraak dat de verzoekende partij haar twee aanvragen om machtiging tot verblijf in België indiende. Uit de vermeldingen op haar twee bijlagen 19ter en uit de documenten die ze nadien voorlegde blijkt dat de gemeente haar ook uitnodigde documenten in de lijn van die rechtspraak neer te leggen. De verwerende partij meende ter gelegenheid van de behandeling van de eerste

aanvraag de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie te moeten toepassen en oordeelde dat geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen en ziekteverzekering werd overgemaakt. Het is enkel sinds de brief van 22 juli 2013 dat de verwerende partij niet meer leek te aanvaarden die rechtspraak toe te passen. Uit de inhoud van deze brief en uit de overweging *“Bijgevolg blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten niet dat de referentiepersonen, zijnde de minderjarige zonen van betrokkene, beschikken over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”* blijkt dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat de Nederlandse kinderen van de verzoekende partij minderjarig zijn. Met andere woorden onderzocht de verwerende partij de aanvraag alsof zij was ingediend door een ouder ten laste van zijn kinderen, burgers van de Unie, zonder rekening te houden met de minderjarigheid van de kinderen en met het feit dat ze dankzij hun moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikken. De verzoekende partij verwijst naar het arrest 174/2009 van 3 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. De verzoekende partij citeert als volgt: *“(…) B.9.5. Minderjarigen daarentegen zijn, alleen al vanwege hun burgerlijke onbekwaamheid, niet in staat aan die voorwaarde te voldoen. Die moet bijgevolg, in het geval van de vreemde ouders van een minderjarige Belg, worden geïnterpreteerd rekening houdend met de minderjarigheid en met zijn juridische en feitelijke onbekwaamheid om zijn ouders ten laste te nemen. Wanneer die voorwaarde wordt toegepast op minderjarige Belgische kinderen, moet de voorwaarde dat de ouder “ten laste” is van het kind, bedoeld in de in het geding zijnde bepaling, bijgevolg zo worden geïnterpreteerd dat daarmee wordt geëist, opdat zij geen last worden voor de overheidsfinanciën van de Belgische Staat, dat die ouders over toereikende bestaansmiddelen beschikken, voor zichzelf en hun kinderen (…)*”. Die redenering, die toen geldig was voor de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is duidelijk ook van toepassing op ascendenten “ten laste” van een minderjarige burger van de Europese Unie. Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet verwijst bijgevolg ook, rekening houdende met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, naar de “Chen-toestanden”. Door die interpretatie te weigeren, schendt de verwerende partij dit artikel, evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

In het arrest Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02) oordeelde het Hof van Justitie dat het verblijfsrecht in het geval van jonge Unieburgers ieder nuttig effect ontnomen zou worden indien de ouder die daadwerkelijk voor hen zorgt, niet zou worden toegestaan om samen met hen in de gastlidstaat te verblijven. Het Hof van Justitie preciseert op welke minderjarige haar interpretatie slaat, met name een minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

2.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, van Surinaamse nationaliteit, een aanvraag tot verblijf indiende in functie van haar minderjarige Nederlandse kinderen. Deze aanvraag werd afgewezen omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar minderjarige zonen over voldoende bestaansmiddelen beschikken om verzoekende partij ten laste te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij ook is nagegaan of de minderjarige kinderen ten laste vallen van de verzoekende partij zelf, maar enkel dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij zelf ten laste valt van haar twee kinderen of niet. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen van de verzoekende partij in functie van wie zij haar aanvraag indiende, namelijk 7 en 11 jaar op het moment van de bestreden beslissing, en waarvan de verwerende partij op de hoogte

was of minstens had moeten zijn op het moment van de bestreden beslissing gezien de inhoud van het administratief dossier, komt het eerste middel gegrond voor.

Het verweer van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen. Immers, waar zij stelt dat niet is aangetoond dat de situatie van de verzoekende partij valt onder voornoemd Chen-arrest en zij betoogt dat niet is aangetoond dat de kinderen verblijfsrecht hebben in België, dat evenmin is aangetoond dat verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is, of dat de vader van de kinderen niet in staat is voor hen te zorgen, noch dat zij aantoont dat zij zelf over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat haar minderjarige kinderen ten laste komen van de overheidsfinanciën, wijst de Raad erop dat dit een a posteriori motivering betreft die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek, in die zin dat verzoekende partij bij schrijven van 22 juli 2013 gevraagd werd aan te tonen dat zij ten laste was van haar minderjarige kinderen. Aan de verzoekende partij werd niet de mogelijkheid geboden aan te tonen dat haar situatie valt onder het bepaalde in het Chen-arrest.

De Raad gaat voorts niet in op de bijkomende stukken die de verzoekende partij nog ter terechtzitting heeft neergelegd, nu een eventuele beoordeling daarvan niet van invloed is op de motieven van dit arrest.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot verder onderzoek hiervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER